מדרבנן דלמא ארגשה ולא אדעתה: רב אשי אמר. מעמא דשמואל דאמר לעיל בדקה קרקע טולם ט' ולא משום הרגשה אלא כרבי נחמיה ס"ל דאמר לא הזכירו חכמים גזרה כתם אלא על דבר המקבל טומאה אלא הכל כל הגך תיובתא לא קושיא ניהו דשמואל לא מיירי בהרגשה כלל: אלא רב ירמיה מדפתי. דקבלה לתיובתא דלעיל ושני מודה שמואל כי' ומדקבלה לתיובתא מכלל דטעמא דשמואל משום הרגשה ולא משום הרגשה מאי איריא קרקע אפילו גלימא נמי בדקה בטלית ושבה עליה ואחר כך מצאה דם, טהורה שלא הרגישה: בגואריה. אם נמצא דם כעבד תורפה יטולה לחטות במכה של טהרה שפעמים שמטה את טהרה לפניה וטופל דם המכה על תחתית חלוקה: על כתפה. שהיה יכולה לחלות שהין דם בא מכתפה וטופל לפניה אין תולה: ואין אומרים בידה נטלתו. ממכה שבכתפה והביאתו לפניה: עביד דמתרמי. תחת תוכו מקום ודם טמוך עליו: על קשרי אגבטופיה. הייט גב היד והא גב היד אפילו בשעת בדיקה לא נגעה מ"ש טמאה: ולא משום דאמרינן. בדקה באיזדך ידא ונגעה יד שבדקה על גב חבירתה: עד היכא. קרוי פנים מטובי הסוק ולא אמרינן לדדין ניהו: עד מקום חבק. ספק וכמדומה לי שהוא קפץ הידך והסוק שקורין ייריי"ש וקאמר עד מקום שהוא מתחיל קרוי פנים וחבק היא מתיחת הגידין שמובקין הידך והסוק יחד סמוך לאותו קפץ כמו (שבת דף סד.) את הקילקי ואת החבק: כשיר. רלועה בענינו כלמיד: מסו. מי מספקינן בדם הגדה לו ולא: ברלוטה. לאוכך הידך דהייט אורמיה כשטופל ושותה נעשה כרלוטה: במשמיתא. עם המסכת דשמשון (שופטים יד) מהרגמינן עם מסמיתא שהיתה מסכת מווי לחרינ ונמצא דם על השמי: מיזיל ומיתי. כדרך שעשתה עד עכשיו שהלכה ושבה לי מתרמי שהטווי המוסך שקורין אורדי"ר בא בין רגליה כנגד אותו מקום ממאה: וספינא אין שונין בטהרות. נבי מתעסק בטליתו וטהרות וטמאות בלבו בפ"ק (נעיל דף ט:) ספק נגע ספק לא נגע טהור ואם לי אפשר אל"כ נגע, ממא רבן שמעון בן גמליאל אומר אפ"פ דלא אפשר לא מטמיגן ליה אלא אומרים לו שמא ואי לא נגע מטהרינן ליה אמרו לו אין שונין במהרות דאלא על גב דהשתא לא הוה הכי: כי אמרינן אין שונין לקולא. כגון בהיא דאל"ל לו אל"כ נגע וטמא ואנן ניקו וטמא ליה שמא להקל אבל הכא אומרת הוא דמסתמא מהורה דהא לא על בשרה ולא על אלוקה אשתכח ואלו דאמר מיזיל ומיתי ואי מתרמי מטמינן לה אומרת היא שוטמתו ומתכסה בו בלילה כי: אלוקה של קנרס. ולא בדקתו קודם לבשה ואחר כך נמצא עליו דם מגיע. כתם: כנגד בית הסורפא. של ארוכה טמאה אף ארוכה וכ"ש קנרס: ואם לא עסורה. האלוקה אבל קנרס טמאה שהרי כנגד בית התורפה שלה הוא מגיע: ולענין דינא. דכתם הכתם מן החלוק תנן דחבירתה טמאה כרבי נחמיה דאמר כל דבר שאינו מקבל טומאה כי'. טעמא דרבי נחמיה כיון דדבר שהכתם בו מהור גם על האשה לא גזרו טומאה והיא (ג) משמיתא דבסמוך נהי דלא מקבלה טומאה מ"מ מקבל טומאה בנעים: מודה שמואל שהיא ממאה מדרבנן. פי' הקונטרס דתלינן דלמא ארגשה ולא אדעתה ואין נראה דאפילו מוחזק לה שלא הרגישה ממאה הואיל וראתה דם גדות ורב אמי נמי מודה א] דלשמואל היכא דלא הרגישה טהורה מן התורה וממאה מדרבנן אלא אמי אריא לפרושי דבי נמלא אקרקע דטהורה אפילו מדרבנן: ומי מחזקינן טומאה ממקום למקום. וקשה דמאי פריך דולמי להקל לא מחזקינן אבל להחמיר כי הכא מחמרינן דהכי אמר לקמן אין שונין בטהרות להקל אבל לחומרא שונין ויש לומר כיון דכתמים דרבנן אי איתא דתלינן להחמיר להקל נמי היה לו לתלות בדבר הרגיל קלא אבל לענין ממקום למקום שאין רגילות כל כך אמרינן לקמן בסמוך דאפילו בכתמים שונין לחומרא ולא להקל תימה דליפרוך ממתניתין אלא כנגד התורפה טהורה ולא אמר בדקה בהאי ידא ונגעה בבשרה למעלה מן התורפה וי"ל דאם איתא דבדקה ומצאה טמאה היתה זכורה והויא רמיא אדעתה שהיא טמאה אבל כי נגעה בדם שעל כתפה לא רמיא אלא פשה כיון דאין זה דם טמא וכסמוך גבי דם טמא דפריך ואימא דבדקה בהאי ידא ונגעה באידך פריך מכ"ש וממתניתין נמי הוה מלי למפרך (ד) "ויש לחלק בין ממקום למקום הכא להוה דפ"ק (נעיל דף ד.) דהתם טומאה עצמה בלה ממקום למקום והכא טומאה עצמה במקום אחד עומדת:

מקום חבק. פרש"י שהוא קפץ הידך והסוק וחבק הוא מקום מתיחת הגידים המובקים הידך והסוק וכערוך פירש שטעלין אגפליאות שיש בה עולאות ומקום חבור העולאות קרי חבק ועוד פירש פירוש אחר שטופף הסוק על הידך מה שמתכסה הבשר ע"י כפיפת הסוק על ידך שמובקין זה אל זה קרי מקום חבק: **בשורה** מהו. אומר ר"י הייט טיפין דאי ממובקת הבשרה יחד הייט רלועה דבסמוך וטיפין טיפין הייט מעורבבין שאינו לא כשיר ולא כשורה והא דאמר לקמן טיפין טיפין אין מלטרפין הייט על הבגד והכא מיירי על בשרה דיש יותר לתלות בדם מאכולת על הבגד מעל בשרה:

ולענין דינא תנן. וא"ת מדינא נמי תתחייב הטמיה לכבסו כדאמר בהמדיר (כתובות עו:) כל שעלה בספק ברשותו עליו להטיה ברשותה ועוד יש לומר דהתם קאמר שאם ירצה להוציא יכיא רחיה אבל הכא לא תתחייב האחרונה לכבסו *): דבר זה. תמרת היא: אלוקה של קנרס. ולא בדקתו קודם לבשה ואחר כך נמצא עליו דם: אם כנגד בית הסורפא. של ארוכה אם לא עסורה. האלוקה אבל קנרס טמאה אף ארוכה: ולענין דינא. דכתם הכתם מן החלוק תנן דחבירתה טמאה מאי

*) [ומי' דיעיב סוגיא בסמדיר דף עו: ופ"ש תוס' טולין נא. ד"ה כמוציא]

באנפלאות שיש להם לולאות ומקום חיבוק הלולאות קרי ליה חבק. עוד פי' כשכופפת שוקה על ירכה מה שמכופפת השוק על הירך הוי מקום חבק על שם שמתבקין זה את זה: כשורה. הייט טיפין עשויין כשורה דאי בלא טיפין הייט ברצועה דקאמר בסמוך. ומיפין טיפין הייט עשויין בשיני דאי לאו חבי למה יש להתפקק בטיפין ורביט. שמואל פירש כשורה דהייט הרבה שורות. ומיפין טיפין מצינן לפרושי עשויין כשורה או כשיר והא דאמרינן בשלהי פירקין טיפין טיפין אין מצטרפין הייט כי מצאתן על הבגד שיש לספק כל מיעה בדם מאכולת: לאו לאיתויי כו"ל. תימה מנא ליה דאתא לאיתויי דילמא בכתם כי אורחיה מיירי. וי"ל מדקאמר הא לישנא ספק מהור ספק מטא ולא קאמר על בשרה ספק מטא לאשמעינן שם הדרוש בכתם משמע. הקשה הריב"ל לענין דינא נמי נימא כאן נמצאו כאן היו כדאמרינן בשלהי המדיר גבי מטמין וגבי מריעות. ריל דהתם נשתנית ראשה לרשות הבעל עצמה לרשות המסר לרשות לוקח אבל הכא לא יצא מחלוק מרשות בעלת החלוק דאינו ביד השניה בתורת מתנה ומכר אלא בתורת שאלה. ועי"ל דלא אמרינן כאן נמצאו וכאן היו אלא שאם השני בא להוציא מיד הראשון כי התם שהוא בא להוציא האשה מביתו ולשוטרה בלא כתובה ולהוציאה מחזקתה הילכך אשתרת לו ברשותך גלדו המוסרין

עין משפט
נר מצוה

[נקמן נט:]

הגהות הב"ח
(א) גם' מכה בגואריה מקום שמוכל: (ב) שם תניא בדקה חלוקה. ר"ב ס"ל עמה ואלוקה: (ג) תוס' ד"ה כר' מאמיה וכו' והכיא מתניתא. ר"ב מי' כתמי' גם' כתמה: (ד) ד"ה ומי וכו' כוס מלי למפרך והא דאמר גפ"ק דלא מחזקינן טומאה ממקום למקום כו' יש לחלק כיון:

הגהות מהר"ב רנשבורג
א) תוד"ה מודה וכו' וכ"ב אמי מודה. ר"ב מי' שו"ת רמ"ל סי' מ' כרים דבריו דלא מבמע הכי ומי' סד"ם סי' קל דף מה ע"ל ד"ה ומרם תכלה בדיני כתמים ויעו"ש שוד סי' קפא סיק כ':

[נעיל ה:]

תוספי הרא"ש
פרק מינה תחילה: על כתיפה אינה תולה. וא"ת דילמא לקולא דוקא אבל לחומרא כמו על גדולה מחזקינן טומאה ממקום למקום. וי"ל כיון דכל עיקר כתמים הם מדרבנן ומקילינן בהו כדאמרן בפרקין אי מחזקינן דם ממקום למקום לחומרא ח"ה לקולא. ותימה ליפרוך ממתניתין שלא כנגד בית התורפה טהורה ולא אמרינן שמא ברקה בחד ידא ונגעה בבשרה שלא כנגד בית התורפה. וי"ל דאם איתא דבדקה בידה ומצאה טמא ודאי זכורה שאין דרך אשה לשכוח כשהיא בודקת ומוצאה עצמה טמאה. והא דפריך בסמוך גבי דם מטא דאימר בדקה בחד ידא ונגעה באידך ידא מכ"ש פריך דבעלם איתא לן למימר הכי ולא מתניתין הוה מצי למיפרך: עד מקום חבק. פרש"י חבק מקום מתיחת הגידים שהמבקים הידך והשוק וחבקה אותו חבק לשמה עד פרסת רגלי ולמעלה עד אותו מקום קרוי בפנים ומקום חבק דהייטו רוחב הגידים מיבעיא ליה אי כלפנים אי כלחוץ. ובערוך פי' כשמעלין את השוק

[נעיל ט:]

ט א מיי' פ"ט מהל' איסורי ביאה הל' ז' [ספמ לאוין קיא] טוש"ע יו"ד סי' קל סעי' ד:

י ב מיי' פ"ט מהל' איסורי ביאה הל' כה סמג לאוין קיא טוש"ע יו"ד סי' קל סעי' ד וסעיף יח:

יא ג ד ה מיי' שם הלי' טוש"ע שם סעיף יא:

יב ו מיי' שם הלי' טוש"ע שם סעי' ט:

יג ז טוש"ע שם סעי' לב:

יד ח מיי' שם הל' לא טוש"ע שם סעי' מה:

טו ט מיי' שם הל' ל ומ"ש טוש"ע שם סעיף מ:

נעיל
דא כנגד יד בלה מבנה

נעיל
ג' לשונות באמרי נב' ר' יאי

נעיל
• ארוכה טיפין טיפין הלוקה של קנרס אם יש בה דם אם לא ואם הפיסק ונמצא עד"ה דם

• בדקה חלוקה ובאו אלו ונמצאו בה דם